

1. søndag i adventstiden 2017

Dette hellige evangeliet står skrevet hos evangelisten Lukas i det 4. kapitlet. Jesus kom også til Nasaret, hvor han var vokst opp, og på sabbaten gikk han inn i synagogen, slik han pleide. Da han reiste seg for å lese, rakte de ham profeten Jesajas bok. Han åpnet bokrullen og fant stedet der det står skrevet:

*Herrens Ånd er over meg,
for han har salvet meg
til å forkynne et godt budskap for fattige.
Han har sendt meg for å rope ut
at fanger skal få frihet
og blinde få synet igjen,
for å sette undertrykte fri
og rope ut et nådens år fra Herren.*

Så rullet han bokrullen sammen, rakte den til synagogetjeneren og satte seg.

(Pause)

Alle i synagogen stirret spent på ham. Han begynte da med å si: «I dag er dette skriftordet blitt oppfylt mens dere hørte på.» Alle roste ham og undret seg over nådeordene som kom fra hans munn. «Er ikke dette Josefs sønn?» spurte de. **(Luk 4,16-22a)**
Slik lyder det hellige evangeliet.

Hva venter man seg egentlig når klokkeren leser teksten? Hva venter du deg når predikanten åpner munnen? Kanskje er du klar til å ta deg en liten høneblund. Det er så deilig å sove litt i kirken! Ja, jeg har da møtt mennesker som synes kirken er det beste stedet å slappe av. Der er det ro, der er det høytid, der er det tid for å la tankene vandre sine egne veier.

Men da kan det bli litt *forstyrrende* om predikanten sier noe man ikke har hørt før, noe som er litt overraskende og uvant. Det kan rett og slett være *irriterende* når det presten sier ikke stemmer med det man har vært vant til å tro helt siden barndommen. Slik var det med Jesu tilhørere denne morgenen i synagogen i Nasaret. De var nok spent på hva han ville si og hadde ikke tenkt å sove seg gjennom prekenen. Jesus hadde allerede fått ord på seg om å være *fylt av Den hellige ånd*. Slik står det i verset

før vår tekst: *I Åndens kraft vendte Jesus tilbake til Galilea, og ryktet om ham spredte seg over hele området. Han underviste i synagogene og fikk lovord av alle.*

Man hadde med andre ord *forventninger* til Jesus når han kom hjem til Nasaret hvor han var vokst opp. Men det var jo litt *rart*, for denne mannen som nå hadde rukket å bli tredve år, hadde man kjent som Josefs og Marias sønn. Han var tømmermann. Jeg vet ikke om han skilte seg fra andre menn på sin egen alder. Noen husket historien om at han som 12-åring hadde blitt borte fra foreldrene sine i Jerusalem og blitt gjenfunnet i samtale med de skriftlærde i templet. Noen mente å ha hørt om spesielle *tegn* som hadde skjedd da han ble født i Betlehem, men hva *betydde* det? Hvem *var* han egentlig. Så møter han opp i synagogen på sabbaten og blir bedt om å lese teksten, og han griper til Jesaja-profetien som handler om at Gud en gang vil gjøre slutt på undertrykkelse og lidelse. Den samme teksten hørte **vi** også tidligere i gudstjenesten.

Det var vakre ord, et godt budskap for fattige - og her var alle mer eller mindre fattige. Det var ord om at fanger skulle få frihet

– noe som etter skikken skulle skje hvert femtiende år, det såkalte *jubelåret* hvor gjelden skulle slettes og alle skulle kunne starte med blanke ark. Dette var nåde i praksis. Det var slikt som profeter snakket om, de som ble salvet med olje og hadde *fullmakt* til å forkynne Guds vilje. Vakkert var det, men *realistisk*? Det var mange hundre år siden Jesaja hadde levd, men ingen hadde sett at det han hadde profetert faktisk gikk i oppfyllelse. Forventningene til Gud var nok ikke så store lenger i synagogen i Nasaret, men det var jo godt å møtes for å lytte til de gamle tekstene. Det ga fred i sjel og sinn. - Omtrent som mange av oss kjenner på når vi kommer til kirken. Hvilke forventninger har *vi*, annet enn å få oppleve litt høytid og fred i en travel hverdag?

Jesus gikk og satte seg og alle var spente på hva han ville si. Og så sier han at dette nådens år er *nå*. *Nå* går det i oppfyllelse, *nå* mens vi sitter her og er samlet. Og i bunn og grunn er det et sjokkerende budskap, for nådens år, det har vi jo vent oss til at skal skje en gang langt der fremme, på den siste dag, kanskje. Ja, vi tror at Messias, den salvede skal komme, men ikke *nå*. Ikke *her*. Ikke *han der*, han er jo Josefs sønn!

Skepsisen vokste seg stor og tykk som en mur mot Jesus, og han hadde ikke sagt mye mer, før menigheten jaget ham på dør og nær hadde tatt livet av ham.

Hva om *jeg* også sa at dette nådens år skjer her og nå? Hva om jeg sa at denne fortellingen ikke er ment å være søvndyssende, og at adventstiden ikke er en tid for førjulsideyll, men for *handling* og *forandring*? Hva om vi skal ta Gud på ordet? Hva om Jesus faktisk *er* Guds sønn som er kommet til oss for å vise at Gud mener alvor med kjærligheten sin? Hva betyr det for oss, for meg og deg?

Jeg tror på Guds rike. Jeg er overbevist om at Jesus snakket om *her* og *nå*, mer enn om evigheten. Kanskje blir det for radikalt, for da betyr det at det kreves noe mer av oss enn *tro alene*. Da betyr det at Guds rike er noe vi *gjør*, noe vi lever *ut* - som om det allerede fantes. Da betyr det at det er *vi* som skal sette fanger fri, reise opp de undertrykte, slette gjeld, gi fattige en ny start og vise nåde mot alle. Å være borger i Guds rike er å møte våre medmennesker slik Jesus møtte mennesker; med nåde og barmhjertighet. Å være borger i Guds rike er å legge fra seg det

gamle mennesket og bli født på nytt. Det ble vi i vår dåp, det kan vi bestemme oss for å fortsette med hver gang vi våkner til en ny dag.

Jesus roper ut et nådens år i dag. Det har jeg lyst til å være med å virkeliggjøre. Hva med deg, er *du* med?

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige ånd som var, er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen